

Chương 10

Ngày hôm sau.

Nhận được sự cho phép của Tiêu Mặc, ruốt cuộc có thể rời khỏi Kim quốc, rời khỏi Tiêu Mặc cùng sự không chế của Hạ Lan Thụy, Hạ Lan Phiêu cảm thấy thật vui vẻ. Nàng vui sướng thu dọn hành trang, vui vẻ ngâm nga hát, vui sướng vợ vết tất cả thứ đáng giá trong cung điện. Lòng của nàng, bị nồng đậm hạnh phúc lấp đầy, từng tế bào đều đang hưng phấn, đang mỉm cười.

Trong cung điện của Kim quốc, các tướng sĩ của Đại Chu cứ nhìn Hoàng Hậu nương nương của bọn họ giống như một nữ nhân chưa bao giờ thấy qua bộ mặt thành phố, đầu tóc bù xù đảo quanh ở trong cung. Nàng tự cho là lặng yên không tiếng động trộm bảo vật trong cung, cười giống như bị ngốc, làm cho người ta nhìn mà muốn đánh. Dĩ nhiên, bọn họ cũng chỉ dám nghĩ mà thôi. Cho dù nữ nhân này có xử sự cổ quái hơn nữa, cuộc sống phóng đáng hơn nữa, nhưng một ngày Hoàng đế không hạ chỉ mà nói, nàng còn có thể là Hoàng Hậu của bọn họ.

“Đều thu thập tốt rồi?” Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng Hạ Lan Phiêu.

“Ha ha, không sai biệt lắm.... Hoàng Thượng....”

Hạ Lan Phiêu hưng phấn quay đầu lại, lại nhìn thấy đôi mắt đầy hứng thú của Tiêu Mặc, không khỏi như đưa đám. Nàng không biến sắc giấu vàng bạc châu báu ra sau, dịu dàng phúc thân với Tiêu Mặc: “Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.”

“Tâm tình tốt đến mức hành lễ với Trẫm? Ngày hôm qua hình như Hoàng Hậu không có khách sáo như vậy.”

“Ngày hôm qua chỉ có hai người, nhưng hôm nay đang ở trước mặt thần tử của ngài, dù sao vẫn chừa cho ngài chút mặt mũi thôi....”

Tâm tình của Hạ Lan Phiêu rất tốt, quên mất thù oán với Tiêu Mặc, mỉm cười trêu ghẹo. Nhưng mà, nàng nói được hơn nửa, tự hồi hận nuốt lời, liền không nói tiếp. Bởi vì đột nhiên nàng cảm thấy giọng điệu nói chuyện của mình thật giống như một người đang để ý mặt mũi của trượng phu, thê tử mới cưới đang làm nũng, làm sao nghe không được tự nhiên như vậy. Mặt của nàng bỗng đỏ lên, âm thầm quan sát nét mặt của Tiêu Mặc, ảo não cực kỳ. Bởi vì nàng sắp rời đi, nàng cuối cùng cũng có thể rời khỏi bọn họ, trở thành một cô gái bình thường có thể đơn thuần mỉm cười. Sau giờ Ngọ, ánh nắng ấm áp chiếu lên trên người nàng, quần áo màu xanh nhạt của nàng dưới ánh nắng mặt trời có vẻ đặc biệt xanh tươi. Tóc của nàng, mặt của nàng, thân thể của nàng đều được ánh sáng màu vàng bao phủ, dịu dàng giống như không thuộc về nhân gian.

Mặc dù khuôn mặt nàng chỉ thanh tú chứ không xinh đẹp, mặc dù trên mặt của nàng còn có vết thương làm cho người ta sợ hãi, mặc dù nàng gầy yếu giống như chỉ cần một ngọn gió thổi qua liền ngã, nhưng đột nhiên Tiêu Mặc lại cảm thấy thật ra thì dáng dấp của Hạ Lan Phiêu cũng không tệ lắm. Nhưng mà, khi ý nghĩ không nên có này xuất hiện, hắn cẩn thận nhìn nàng thêm mấy lần, cuối cùng đưa ra kết luận: “Vẫn là không hợp mắt Trẫm.”

“Cái gì?” Hạ Lan Phiêu không hiểu nhìn Tiêu Mặc.

“Không có gì.... Trẫm tiễn ngươi đi thôi.”

“Không cần.” Hạ Lan Phiêu cự tuyệt theo bản năng.

“Hà?” Giọng nói của Tiêu Mặc có chút lên cao.

“Tạ.... Tạ Hoàng Thượng.” Hạ Lan Phiêu nghiêng răng nói.

Vì vậy, Hạ Lan Phiêu liền ở trước mặt chúng thần, ngồi lên xe ngựa hoa lệ của Tiêu Mặc. Xe ngựa chậm rãi đi từ Vương cung Kim quốc ra, Hạ Lan Phiêu cũng vén rèm lên nhìn cảnh sắc bên ngoài, nhờ vào đó phân tán cảm giác bị áp bức khi ngồi cùng xe với Tiêu Mặc. Ở trước cửa một căn phòng trong khu nhà có vẻ hoang tàn, đột nhiên nàng nhìn thấy một đám nữ nhân mặc mặc y phục hoa lệ đang bị mấy cung nữ cầm roi da hung hăng quát, khóc không ra nước mắt. Y phục hoa lệ của các nàng bị quát văng tung tóe, lộ ra làn da trơn bóng. Vết roi thật dài, vết sẹo màu đỏ ở trên da thịt trắng như ngọc của các nàng nhìn có chút dọa người, mà họ đều đau đớn cuộn mình lại thành một đoàn, che đậy da thịt trần trụi của mình. Hạ Lan Phiêu ngẩn ra, chỉ cảm thấy ngực nóng lên, hung hăng nhìn Tiêu Mặc: “Họ đang làm cái gì đây?”

“Những nữ nhân này, đã từng là vương thất của Kim quốc.” Tiêu Mặc cười nhạt: “Chỉ là hiện tại biến thành tiện tỳ mà thôi.”

“Vương thất....”

“Chính là phi tần, công chúa các loại.”

“Không phải.... Đã đồng ý thả bọn họ sao?” Hạ Lan Phiêu nhìn thẳng Tiêu Mặc: “Nhưng tại sao bọn họ lại phải ở chỗ này chịu đau khổ? Tại sao?”

“Ngươi đang thương hại bọn họ sao? Ngươi phải biết, thắng làm vua thua làm giặc, là quy tắc sinh tồn cơ bản nhất ở trên thế giới này. Nếu như người thất bại là Trẫm, như vậy phi tần, quận chúa của Trẫm, chỉ sợ sớm đã bị xử trảm thị chúng, hoặc là bị biếm làm quân kỹ, tuyệt đối không có kết quả tốt như vậy. Nói như vậy, Trẫm đúng là thật nhân từ....”

“Hoàng Thượng....”

“Thế nào?” Tiêu Mặc liếc nàng một cái, cười nhạt: “Ngươi biết người quát các nàng là ai không?”

“Chẳng lẽ không phải là các cung nữ của Hoàng Thượng?”

“Là cung nữ của Kim quốc – là nô tỳ đã từng hầu hạ các nàng.”

“Vậy tại sao sẽ....”

“Con người, chính là không dám gây chiến với kẻ mạnh, lại dám ức hiếp kẻ yếu. Nếu như muốn không bị khi dễ, nếu như muốn không bị giẫm dưới chân mà nói, cũng chỉ có thể trở nên mạnh mẽ.” Tiêu Mặc lạnh lạnh nói.

Mặc dù giọng nói của Tiêu Mặc thật bình tĩnh, nhưng Hạ Lan Phiêu vẫn cảm nhận được một cỗ bi thương khác thường. Nàng nhìn sự u buồn giấu sâu trong đôi mắt của Tiêu Mặc, lòng bỗng dưng đau xót. Lần đầu tiên nàng cảm thấy, thì ra là càng ở vị trí cao càng chịu không nổi lạnh lẽo, là bất đắc dĩ như vậy.

“Hoàng Thượng....”

“Hả?”

“Ruột cuộc tại sao ngươi lại muốn đưa ta xuất cung? Là sợ ta chạy trốn sao?”

“Bởi vì đúng lúc Trẫm cũng muốn xuất cung xem một chút. Phải xử lý quá nhiều chuyện, không có lý do chính xác mà nói, dám đại thần kia sẽ phiền chết ngươi đó.” Tiêu Mặc thẳng thắn nói.

.....

“Đã biết.” Đột nhiên, Hạ Lan Phiêu có chút bực mình.

“Hoàng Hậu, hôm nay ngươi liền rời khỏi Kim quốc.” Tiêu Mặc bất ngờ lên tiếng: “Cùng Trẫm đi nhìn một chút lãnh thổ mới thuộc về Trẫm, được không?”

Chương 29: Quán Rượu.

02/03/2016

“Xem.... Kim quốc?” Hạ Lan Phiêu có chút ngạc nhiên. “Cùng Trẫm đi dạo, sau đó đường ai nấy đi.”

“Có thể nói “không” sao?”

“Có lẽ có thể?”

Tiêu Mặc mỉm cười nhìn Hạ Lan Phiêu, nhưng lại không hề che đậy ý tứ uy hiếp trong mắt. Cả người Hạ Lan Phiêu run lên, chỉ cảm thấy lông tóc cả người dựng đứng, vội vàng nói: “Nhanh đi xem, nhanh đi xem! Không xem ta và ngươi đều nóng vội. Hoàng Thượng, ta rất là yêu thích Kim quốc thật là đặc biệt, đặc biệt yêu thích....”

“Đi thôi.”

Xe ngựa dừng lại trên đường đi của Kim quốc. Tiêu Mặc nhảy từ trên xe ngựa xuống, cau mày nhìn Hạ Lan Phiêu xoay người vặn vẹo, đối với nàng xe ngựa có chút cao. Bất kể Hạ Lan Phiêu thử như thế nào, cũng không thể quyết

định nhảy xuống xe ngựa. Chân của nàng ở giữa không trung lắc lư... Lắc lư, làn váy nhẹ nhàng tung bay ở trong gió, dẫn tới vô số ánh mắt khác thường từ bốn phía. Dân chúng Kim quốc tò mò nhìn chăm chú, Tiêu Mặc quyết tâm, chặn ngang Hạ Lan Phiêu ôm xuống xe ngựa. Bị cánh tay của Tiêu Mặc mạnh mẽ ôm, Hạ Lan Phiêu kinh hãi, theo bản năng ôm chặt cổ hắn, sau đó giống như bị điện giật lập tức buông tay.

Nhìn Hạ Lan Phiêu không hề che giấu chán ghét cùng xa cách, tâm tình của Tiêu Mặc có chút tồi tệ. Cho tới nay, nữ nhân nào không dùng đủ loại lý do, mượn cớ để bỏ nhào lên người hắn, chưa bao giờ có người nào dùng ánh mắt này nhìn hắn. Như vậy.... Xem thường sức quyến rũ của hắn.

“Tốt lắm, nên thả ta xuống rồi.”

“Ừ.”

Đợi lúc hai chân Hạ Lan Phiêu chạm đất, mặt của nàng đã sớm đỏ bừng. Tiêu Mặc lẳng lặng đi phía trước, mà nàng cũng yên lặng đi sau lưng Tiêu Mặc, vẻ mặt không tình nguyện.

Mặc dù ngày hôm qua vừa có binh biến, quốc gia này vừa mới đổi chủ, nhưng trên đường cái vẫn là một mảnh ồn ào náo nhiệt. Mặc kệ binh lính của Đại Chu đi tuần tra, dân chúng buôn bán vẫn buôn bán, rao hàng vẫn rao hàng, một bộ dáng vui sướng hưng thịnh. Tiêu Mặc nhìn dân chúng của Kim quốc, như có điều suy nghĩ, đột nhiên dừng bước ở trước một quán rượu. Hạ Lan Phiêu chỉ lo cúi đầu đi bộ, không ngờ Tiêu Mặc lại đột nhiên dừng lại, do quán tính liền lập tức đụng vào lưng của Tiêu Mặc. Nàng khổ sở che mũi, nước mắt lưng tròng: “Đau....”

“Hả?” Tiêu Mặc quay đầu lại.

“Không có gì, là nô tỳ không cẩn thận đụng vào thân thể tôn quý ưu nhã của Hoàng Thượng, nô tỳ đáng chết vạn lần....”

“Ở bên ngoài, không cần khách sáo như vậy. Gọi tên là được rồi.”

“Nô tỳ không dám....”

“Còn nói không dám liền giết ngươi.” Tiêu Mặc mỉm cười nói.

Được rồi! Đụng phải tên Hoàng đế biến thái này, ta còn có thể nói không dám hay sao? Thật may là chỉ cần nhịn một ngày nữa là tốt rồi, chỉ cần một ngày, chúng ta có thể hoàn toàn bái bai.... Hạ Lan Phiêu oán hận nghĩ thầm.

“Tiêu.... Tiêu Mặc.” Hạ Lan Phiêu vẻ mặt vặn vẹo nhìn hắn: “Ha ha, thật đúng là một cái tên hay, thanh lệ thoát tục trác tuyệt bất phàm.”

“.... Vào thôi.”

Tiêu Mặc dẫn Hạ Lan Phiêu đến quán rượu lớn nhất của Kim quốc, chọn chỗ ngồi ở lầu hai gần cửa sổ trong một căn phòng trang nhã ngồi xuống. Hai mắt của Hạ Lan Phiêu tỏa sáng nhìn các loại thức ăn ngon đặt trước mặt nàng, mà

Tiêu Mặc đang cùng tiểu nhị câu đợc câu không tán gẫu. Hạ Lan Phiêu không chú ý họ nói cái gì, chỉ cảm thấy tâm tình của Tiêu Mặc không tệ lắm. Nàng nghiêng đầu, nhìn thức ăn trên bàn, đột nhiên nói: “Là người mời ta ăn sao?”

“.... Phải.”

“Tiểu nhị, người mang hết các món ăn ngon nhất của quán lên đây.” Hạ Lan Phiêu hưng phấn nói: “Thêm một chút điểm tâm nữa.”

.....

Trong quán, bên cạnh cửa sổ là nam nhân tuấn tú như tiên, cô gái.... Coi như đoan chính. Cho nên, bọn họ trở thành một đôi đợc nhiều người trong quán chú ý nhất. Tất cả nữ nhân đều len lén nhìn trộm Tiêu Mặc, thuận tiện khinh bỉ tư sắc bình thường còn dám can đảm bá chiếm mỹ nam của Hạ Lan Phiêu. Hạ Lan Phiêu đang ăn, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh có chút không đúng, có chút cảnh giác đặt bát đĩa xuống. Tiêu Mặc nghiêng đầu nhìn nàng, mỉm cười nói: “Làm sao không ăn?”

Hoàng Thượng, người làm tòa núi băng không đợc sao, không cần đột nhiên cười với ta rục rỡ như vậy có đợc hay không? Người dùng mỹ nam kế với các phi tử của người cũng thôi đi, còn dùng với tiểu loli ta? Ta có cần xấu hổ phối hợp với người không?

Vì vậy, mặt của Hạ Lan Phiêu thực sự đỏ lên. Nàng cúi đầu, tận lực không để cho mình nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Mặc, cũng không để cho mình đắm chìm trong đôi mắt đen nhánh của hắn.

Ruột cuộc phải rời đi rồi! Đã quyết định cả đời không gặp nhau, tại sao ta lại có chút không muốn? Mới vừa rồi, rõ ràng ta đã cảm nhận đợc một tia âm áp từ Tiêu Mặc.... Nếu không phải phản ứng nhanh, ta lại có nhược điểm bị hắn nắm đợc. Chẳng lẽ là bị Diệp Văn ngược đãi làm cho ta nghĩ muốn yên ổn, thậm chí không quan tâm người có thể cho ta âm áp cùng yên ổn là ai? Mà ta biết rõ, người nọ không phải là Tiêu Mặc....

Trong quán rượu, hai người họ đều trầm mặc ăn cơm, mỗi người một tâm sự, không khí có chút quỷ dị. Đúng lúc này, tiểu nhị giống như ân nhân cứu mạng mang mấy hũ rượu hương thơm nức mũi đến, cười nói với bọn họ: “Khách quan, đây là rượu trái cây nổi danh nhất của quán, hi vọng khách quan thích.”

“Rượu trái cây? Có vẻ rất tốt.”

Hạ Lan Phiêu tò mò rót cho mình một chén, đúng thật là rượu ngon. Nàng có chút yêu thích, rót một ly lại một ly, mà ruột cuộc Tiêu Mặc cũng mở miệng: “Người đang oán tránh ta?”

Oán hận? Tự nhiên là có. Chẳng lẽ người cho rằng người đem ta cho người khác, làm cho ta chịu nhiều đau khổ như vậy, ta còn có thể khóc nói đã yêu người hay sao?

“Vậy sao? Ta nào dám oán hận ngài.” Hạ Lan Phiêu cười lạnh.

“Người nói dối.”

.....

Tiêu Mặc bình tĩnh nhìn Hạ Lan Phiêu, ánh mắt thâm thúy, giống như có thể trực tiếp đi vào linh hồn của nàng. Hạ Lan Phiêu thống hận nhất chính là bộ dáng nắm tắt cả mọi thứ trong lòng bàn tay kia của hắn, tức giận trong lòng càng lúc càng dâng cao. Có lẽ là nàng đã say, đầu của nàng bắt đầu choáng váng, lời nói cũng không qua đại não suy nghĩ. Nàng không muốn biết mình nói như vậy sẽ có hậu quả gì, nàng chỉ biết, nàng đã nhịn hắn lâu rồi.

“Tiêu Mặc, ruốt cuộc người có ý tứ hay không? Trừ nói ‘người nói dối’ người còn có thể nói cái gì? Đúng vậy, ta chính là nói dối, thế nào? Chẳng lẽ người muốn ta nói ta rất vui vẻ, rất hạnh phúc vì người đi quyến rũ nam nhân, lấy được thứ người muốn? Người có biết xấu hổ hay không?” Hạ Lan Phiêu rống to.

“Người say.” Tiêu Mặc cau mày.

“Ta không say.”

“Vậy sao....”

“Thế nào, người anh em người còn chưa tin ta? Nếu không ta tỷ thí lại tỷ thí.”

“Tỷ thí thế nào?” Tiêu Mặc đột nhiên nở nụ cười.

“Không bằng.... Liên chơi trò chơi nói lời thật lòng, mỗi người hỏi đôi phương ba vấn đề, hai bên đều chỉ được trả lời thật lòng, được không?”

“Thật muốn chơi sao?” Tiêu Mặc vẻ mặt kỳ quái: “Tốt nhất người không được hỏi hận.”

“Vậy đi.”

“Bắt đầu đi. Trong trò chơi này, ta với người đều nói lời thật lòng.”

Tiêu Mặc nói xong, lẳng lặng nhìn Hạ Lan Phiêu, dường như chờ đợi câu hỏi của nàng. Hạ Lan Phiêu khẽ giật mình, chậm rãi vuốt ly rượu trong tay, ruốt cuộc hỏi: “Tại sao muốn thả ta đi? Người không sợ ta sẽ một đi không trở lại, làm cho người cả đời không chiếm được Thủy Lưu Ly?”

“Người sẽ không, cũng không dám. Người là một người sợ chết, cho nên, sẽ không buông tha tính mạng của mình.” Tiêu Mặc mỉm cười.

Được rồi, ngươi nói rất đúng! Nhưng ngươi sẽ không biết, ta tình nguyện chết, cũng sẽ không trở về bên cạnh ngươi – người nam nhân mang đến cho ta vô tận ác mộng.... Trúng độc, ta còn có thể tìm người giải độc, nhưng trở lại, ta liền không thể chạy thoát.... Ngươi đoán sai rồi, Tiêu Mặc.

“Ta trúng độc gì?” Vấn đề thứ hai khẩn cấp xuất hiện.

“Túy Hà Y. Loại độc này sẽ làm cho người ta chết trong giấc mộng, số lần phát tác do thể chất mỗi người quyết định, cho đến bây giờ người có số lần phát tác nhiều nhất là ba lượt.”

“Vậy sau đó hẳn thế nào?” Vấn đề thứ ba.

“Chết rồi.”

“Tiêu Mặc, ngươi rất thành thật.” Hạ Lan Phiêu ‘ùng ực’ uống một ngụm rượu lớn, mắt cũng bắt đầu mê ly.

“Ba vấn đề ta đã trả lời xong. Bây giờ, đến lượt ta hỏi. Thủy Lưu Ly ở đâu?”

“Không biết.”

“Vậy ngươi định tìm thế nào?”

“Đi một bước tính một bước.”

“Tốt....” Tiêu Mặc đỡ lấy đầu có chút đau, hỏi câu vấn đề thứ ba: “Ngươi.... Hận ta sao?”

Hạ Lan Phiêu ngây ngẩn cả người. Nàng nhìn Tiêu Mặc, nghiêng đầu một hồi, cuối cùng nói: “Hận. Ta vô cùng, vô cùng hận ngươi.”

“Vậy sao....” Tiêu Mặc thản nhiên nói.

“Tại sao ngươi muốn hỏi ta vấn đề này?” Hạ Lan Phiêu lão đảo đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiêu Mặc, nắm ống tay áo của hắn lên: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ trả lời là ‘không’ sao? Tiêu Mặc, tại sao ngươi lại tặng ta cho người khác? Ngươi có từng hay không.... Không đành lòng? Dù chỉ là, trong nháy mắt?”

Hạ Lan Phiêu nói xong, trong mắt đã tràn đầy nước mắt. Tiêu Mặc khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, sau đó nói: “Không có.”

“A, thật ra thì đã sớm biết đáp án, tại sao ta còn phải hỏi để tự mất mặt đây? Tiêu Mặc, ta hận ngươi.”

“Ta biết rõ.”

“Ngươi không biết! Ngươi cái gì cũng không biết! Sẽ không biết ta suýt chút nữa đã yêu ngươi.... Hô, thật sự rất nguy hiểm! Nếu như ngày đó ở lễ hoa đăng người cứu ta không phải là ngươi mà là Tiêu Nhiên, hoặc Hạc Minh, thật là tốt biết bao! Ta đã từng nghĩ tha thứ tất cả lỗi lầm của ngươi, nhưng ngươi lại mất cũng không nháy một cái tặng ta cho người khác.... Ngươi biết ta hận ngươi bao nhiêu không? Không biết bao nhiêu đêm, ta đều nghĩ làm thế nào để trả thù ngươi mới có thể chống đỡ được! Mà ta, tại sao khi nhìn thấy ngươi sẽ cảm thấy

vui mừng, sẽ quên mất những vết thương trên người ta do ai mà có?... Tiêu Mặc, người không có trái tim. Thích người, quá mệt mỏi! Cho nên, ta quyết định không bao giờ thích người nữa, không bao giờ... vì người mà khổ sở nữa. Thật. Người không đáng!”

Hạ Lan Phiêu nháy mắt cười với Tiêu Mặc, trong mắt thể nhưng không có một chút thương cảm, một mảnh rõ ràng. Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nàng, nhìn nụ cười trong sáng của nàng, Tiêu Mặc biết là nàng hoàn toàn buông tay. Thế nhưng, chẳng lẽ dễ dàng buông tay như vậy, Hạ Lan Phiêu?

Không, không được! Trên thế giới này, chưa từng có nữ nhân nào dám can đảm nói không quan tâm ta. Nàng là nữ nhân của ta, vĩnh viễn đều như vậy! Xem ra, ta nên lưu lại cho nàng một chút dấu ấn, lưu lại một chút dạy dỗ....

“Người say. Ta đưa người lên lầu nghỉ ngơi.” Tiêu Mặc nói.

“Không cần! Người buông ta ra! Khốn khiếp!”

Hạ Lan Phiêu khua tay múa chân ngăn cản Tiêu Mặc, nhưng Tiêu Mặc không để ý sự giãy giụa của Hạ Lan Phiêu, bước lên phía trước, bế nàng lên. Hạ Lan Phiêu rất nhẹ, hần cảm thấy mình như đang ôm một mảnh lông vũ, trong tay không có chút sức nặng. Hần nhẹ nhàng đặt Hạ Lan Phiêu trên giường lớn của quán rượu, hôn lên đôi môi mê người của nàng. Trên môi nàng có mùi rượu nhàn nhạt, cũng có vị ngọt nhàn nhạt, lại làm cho hần nhìn không được thương thức. Đột nhiên hần rất muốn có được búp bê đáng yêu này, để cho nàng chỉ thuộc về một mình hần.

“Làm nữ nhân của ta!” Tiêu Mặc nói.

“Được.” Hạ Lan Phiêu mượn cảm giác say, cười khanh khách, hôn lên môi Tiêu Mặc.

Được, ngài sẽ chóng đỡ chết đi! Rõ ràng phương diện kia không được, còn nói như thế, có ý nghĩa sao? Chẳng lẽ là biết từ nay về sau ta không có khả năng yêu thích hần, có ý nói những lời này thể hiện hần không phải không có năng lực, mà là không muốn? Tiêu Mặc, ta ngược lại muốn nhìn xem người làm thế nào để ta trở thành nữ nhân của người.

“Người.... Sẽ không hối hận chứ?” Tiêu Mặc khàn giọng hỏi.

“Không hối hận, không hối hận chút nào! Người anh em muốn thượng liền thượng, ngàn vạn lần không cần khách khí!”

“Như vậy, ta muốn tiến vào.”

“Được! Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.”

Có thể vào ta với người cùng họ! Tiêu Mặc ơi Tiêu Mặc, tại sao người đã là vị chết còn mạnh miệng? Chẳng lẽ không đến bước cuối cùng người liền không nói thật lòng? Ha ha....